

Ludwik Hirszfeld (05.08.1884–07.03.1954)

lekarz, bakteriolog i immunolog, twórca polskiej szkoły immunologicznej, nowej dziedziny nauki – seroantropologii oraz podstaw nauki o grupach krwi (z Emilem von Dungenem), za swoje liczne osiągnięcia naukowe nominowany do Nagrody Nobla

Urodził się w Warszawie. Studiował medycynę na uniwersytetach w Würzburgu i Berlinie. Tytuł doktora uzyskał za pracę na temat aglutynacji, habilitację zaś za pracę nad związkiem zjawisk odpornościowych i krzepliwości krwi. Pracował w Instytucie Badań Raka w Heidelbergu oraz w Zakładzie Higieny w Zurychu. W czasie I wojny światowej uczestniczył w zwalczaniu epidemii tyfusu plamistego w Serbii oraz uczestniczył w organizowaniu tamtejszej służby zdrowia.

Po powrocie do Polski, od 1920 roku pracował w Państwowym Zakładzie Badania Surowic w Warszawie, włączonym później do współtworzonego przez niego Państwowego Zakładu Higieny (PZH). W latach 1924–1925 był dyrektorem Zakładu, a w latach 1924-1939 kierownikiem PZH. Od 1924 roku był profesorem Wolnej Wszechnicy Polskiej. W 1926 roku habilitował się po raz drugi na Uniwersytecie

Warszawskim jako bakteriolog i immunolog. Od 1930 roku był członkiem czynnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. W 1931 roku otrzymał tytuł profesorski. W latach 1931-1935 oraz 1947-1952 był prezesem Polskiego Towarzystwa Mikrobiologów i Epidemiologów.

Podczas obrony Warszawy we wrześniu 1939 roku zorganizował w mieście ośrodek przetaczania krwi. Został zmuszony do zamieszkania w getcie warszawskim.

Prowadził tam wykłady, pracował naukowo, a także – dzięki szczepionce przekazanej przez prof. Rudolfa Weigla ze Lwowa, nielegalnie przemyconej do getta – leczył chorych na tyfus plamisty. W lipcu 1942 roku uciekł z getta na stronę aryjską. Przez pewien okres ukrywał się pod zmienionym nazwiskiem w domu Laury Kenig w Starej Miłośnie koło Warszawy, później u gospodarza Stanisława Kaflika w Klembowie koło Tłuszcza udając urzędnika-dezynfektora. W 1943 roku spisał swoją autobiografię, która ukazała się w 1946 roku pod tytułem „Historia jednego życia”.

Po wyzwoleniu Lublina w roku 1944 brał udział w tworzeniu Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. W 1945 roku przeniósł się do Wrocławia i podjął pracę na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Wrocławskiego. W 1952 roku utworzył we Wrocławiu Instytut Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN (nazwany później jego imieniem) i został jego pierwszym dyrektorem. Zorganizował tam również Ośrodek Badań Patologii Ciąży.

Zmarł we Wrocławiu. Wraz z żoną Hanną z Kasmanów (1884-1964) spoczywa na tamtejszym cmentarzu św. Wawrzyńca. Ich jedyna córka zmarła w czasie II wojny światowej.

Data publikacji: 2021-05-28

Data wydruku: 2023-05-23 10:38

Źródło: <https://1943.pl/arttykul/ludwik-hirszfeld/>